

บทที่ 2

วรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง

จากการศึกษาค้นคว้าเอกสาร ตำรา เอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้องทั้งในประเทศและต่างประเทศ มาเป็นแนวทางเพื่อสนับสนุนงานวิจัยในครั้งนี้พอสรุปได้ดังนี้

- 5.1 ความหมายและความสำคัญของครู
- 5.2 ความหมายของการสอน
- 5.3 ความหมายของการสอนพลศึกษา
- 5.4 คุณภาพการสอนพลศึกษา
- 5.5 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
 - 5.5.1 งานวิจัยในต่างประเทศ
 - 5.5.2 งานวิจัยในประเทศ

2.1 ความหมายและความสำคัญของครู

พจนานุกรมราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2525 ให้ความหมายว่าครู หมายถึง ผู้สั่งสอนศิษย์ ผู้ถ่ายทอดความรู้ให้แก่ศิษย์ และมาจากคำว่า ครู แปลว่า หนัก

พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 ได้ให้ความหมายของผู้สอน ครู และคณาจารย์ในสถานศึกษาไว้ดังนี้

ผู้สอน หมายความว่า ครูและคณาจารย์ในสถานศึกษาระดับต่าง ๆ

ครู หมายความว่า บุคลากรวิชาชีพซึ่งทำหน้าที่หลักทางด้านการเรียนการสอนและส่งเสริมการเรียนรู้ของผู้เรียนด้วยวิธีต่าง ๆ ในสถานศึกษาของรัฐและเอกชน

คณาจารย์ หมายความว่า บุคลากรซึ่งทำหน้าที่หลักทางด้านการสอนและการวิจัยในสถานศึกษา ระดับอุดมศึกษาระดับปริญญาของรัฐและเอกชน

รุ่ง แก้วแดง (2541) ได้กล่าวว่าครูในอนาคตมี 5 ประเภท คือ

1. ครูโดยวัฒนธรรม หมายถึง ผู้สั่งสอนเยาวชนในรูปแบบการศึกษาตามอัธยาศัย ซึ่งมีมาตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบันและจะมีต่อไปในอนาคต ได้แก่ พ่อ แม่ ปู่ ย่า ตา ยาย พระภิกษุสงฆ์ รวมทั้งผู้ทรงภูมิปัญญาในท้องถิ่น เป็นต้น

2. ครูโดยอาชีพ หมายถึง ผู้ประกอบอาชีพครูซึ่งสำเร็จการศึกษามาจากสถาบันการผลิตครูหรือสถาบันอื่น ๆ

3. ครูโดยธรรมชาติ หมายถึง ธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมรอบตัวที่ก่อให้เกิดประสบการณ์ และการเรียนรู้แก่นมนุษย์

4. ครูโดยเทคโนโลยี หมายถึง เทคโนโลยีสารสนเทศที่ช่วยให้เกิดการเรียนรู้ได้อย่างรวดเร็ว หลากหลาย และไร้พรมแดน

5. ครูโดยตรง หมายถึง บุคคลมีความใฝ่รู้ใฝ่เรียนสามารถสอนและแนะนำเตือนสติตนเองหรือการเรียนรู้ด้วยตนเอง อันเป็นจุดหมายสูงสุดของการศึกษาที่ทำให้ผู้เรียนมีนิสัยการเรียนรู้ด้วยตนเองหรือเป็นครู โดยตนเอง ซึ่งจะทำให้ผู้นั้นเกิดการเรียนรู้และพัฒนาตนเองอยู่เสมอ

ภิญโญ สาร (2523) ได้อ้างถึง “ระเบียบคุรุสภาว่าด้วยวินัยตามประเพณีครู พ.ศ. 2506” และ “ระเบียบคุรุสภาว่าด้วยจรรยาบรรณตามประเพณีครู พ.ศ. 2506” ดังต่อไปนี้

จรรยาบรรณตามระเบียบประเพณีของครู

1. ครูควรมีศรัทธาในอาชีพครูและให้เกียรติแก่ครูด้วย
2. ครูควรบำเพ็ญตนให้สมกับที่ได้ชื่อว่าเป็นครู
3. ครูควรใฝ่ใจหาความรู้ ความชำนาญอยู่เสมอ
4. ครูควรตั้งใจฝึกสอนศิษย์ให้เป็นพลเมืองดีของชาติ
5. ครูควรร่วมมือกับผู้ปกครองในการอบรมสั่งสอนเด็กอย่างใกล้ชิด
6. ครูควรต้องรู้จักเสียสละและรับผิดชอบในหน้าที่การงานทั้งปวง
7. ครูควรรักษาชื่อเสียงของคณะครู
8. ครูควรรู้จักมัธยัสถ์ และพยายามสร้างฐานะของตนเอง
9. ครูควรยึดมั่นในศาสนาที่ตนเองนับถือและไม่ลบหลู่ศาสนาอื่น
10. ครูควรบำเพ็ญตนให้เป็นประโยชน์แก่สังคม

ระเบียบประเพณีว่าด้วยวินัยครู

1. ครูต้องสนับสนุนและปฏิบัติตามนโยบายของรัฐบาลด้วยความบริสุทธิ์ใจ
2. ครูต้องตั้งใจปฏิบัติหน้าที่ของตนให้เกิดผลดี ด้วยความเอาใจใส่ ระวังรักษาผลประโยชน์ของสถานศึกษา

3. ครูต้องสุภาพเรียบร้อย เชื้อฟังและไม่แสดงความกระด้างกระเดื่องต่อผู้บังคับบัญชา ต้องปฏิบัติตามคำสั่งของผู้บังคับบัญชา ซึ่งสั่งในหน้าที่การงาน โดยชอบด้วยกฎหมายและระเบียบแบบแผนของสถานศึกษา

4. ครูต้องอุทิศเวลาของตนให้แก่สถานศึกษา จะละทิ้งหรือทอดทิ้งหน้าที่การงานไม่ได้

5. ครูต้องรักษาชื่อเสียงให้ขึ้นชื่อว่าผู้ประพฤติชั่ว ห้ามมิให้ประพฤติการใด ๆ อันอาจทำให้เสื่อมเสียเกียรติยศและชื่อเสียงของครู เช่น ประพฤติตนเป็นคนเสเพล หมกมุ่นในการพนัน มีหนี้สินรุงรัง ฯลฯ

6. ครูต้องประพฤติตนให้เป็นแบบอย่างที่ดีแก่ศิษย์ ไม่ดูหมิ่นเหยียดหยามบุคคลใด ๆ

7. ครูต้องถือและปฏิบัติตามธรรมเนียมของสถานศึกษา

8. ครูต้องรักษาความสัมพันธ์ระหว่างครู และช่วยเหลือซึ่งกันและกันในหน้าที่การงาน

9. ครูต้องรักษาความลับของศิษย์ ผู้ร่วมงานและสถานศึกษา

สมหวัง พิธิยานุวัฒน์ (2542) ได้กล่าวว่า ครูเป็นบุคคลที่มีความสำคัญและมีบทบาทมากที่สุดในการบวนการจัดการศึกษา การปฏิรูปการศึกษาจะสำเร็จได้ต้องอาศัยการปฏิรูปครูเป็นสำคัญ

รุ่ง แก้วแดง (2542) ได้กล่าวว่า ครูเป็นเมล็ดพืชพันธุ์แห่งความดีงาม ครูเป็นความหวัง ครูเป็นพลังและเป็นอนาคตของชาติ ครูที่ดีที่สุดจะทำให้เกิดโรงเรียนที่ดีที่สุด ซึ่งจะสร้างเยาวชนที่ดีที่สุด อีกทั้งครูเป็นผู้สร้างความสามัคคีและสร้างความมั่นคงของชาติ ดังนั้นครูจึงเป็นความหวังและอนาคตของประเทศชาติ

2.2 ความหมายของการสอน

จรรยา แก่นวงษ์คำ (2529) การสอน คือ กระบวนการที่ครูพยายามสร้างความสัมพันธ์กับนักเรียน ในอันที่จะแนะนำให้นักเรียนมีกิจกรรมในการแก้ปัญหาทั้งเป็นกลุ่มและรายบุคคล โดยการใช้เทคนิคที่แตกต่างกันไปตามความเหมาะสม

อาภรณ์ ใจเที่ยง (2537) การสอน หมายถึง กระบวนการปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้สอนกับนักเรียน เพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมตามจุดประสงค์ที่กำหนด ซึ่งต้องอาศัยทั้งศาสตร์และศิลป์ของผู้สอน

จำเนียง ศิลปวานิช (2538) การสอน หมายถึง การจัดประสบการณ์หรือกิจกรรมเพื่อช่วยส่งเสริมให้ผู้เรียนได้เกิดประสบการณ์ ซึ่งเป็นผลทำให้เกิดการเรียนรู้ได้ง่ายขึ้น นอกจากนั้น การ

สอนยังส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดความงอกงามในด้านร่างกาย อารมณ์ สังคม และสติปัญญา รวมทั้งความสามารถด้านอื่น ๆ ที่สามารถนำไปใช้ให้เกิดประโยชน์แก่ตนเอง และสังคม ซึ่งถือว่าเป็นจุดสูงสุดของการศึกษานั้นเอง

องอาจ พิจิตร (2547) ได้ให้ความหมาย การสอน หมายถึง กระบวนการปฏิสัมพันธ์ที่เกิดขึ้นระหว่างครูกับนักเรียนในการจัดประสบการณ์หรือกิจกรรมต่าง ๆ โดยใช้เทคนิควิธีตามความเหมาะสม เพื่อพัฒนาผู้เรียนในด้านความรู้ เจตคติ และทักษะตามจุดมุ่งหมายที่วางไว้ หรือเพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเปลี่ยนแปลง เกิดการเรียนรู้ มีความงอกงามทั้งทางร่างกาย อารมณ์ สังคมและสติปัญญา

2.3 ความหมายของการสอนผลศึกษา

พูนศักดิ์ ประถมบุตร (2532) กล่าวว่า การสอนผลศึกษาเป็นกระบวนการชักนำ หรือทำให้ผู้เรียนเกิดลักษณะต่าง ๆ ตามที่หลักสูตรกำหนดไว้ เพื่อจะได้บรรลุปรัชญาผลศึกษาต่อไป การสอนจึงทำหน้าที่พัฒนา หรือเสริมสร้างผู้เรียนเรียนให้เกิดพฤติกรรมและประสบการณ์เรียนรู้ตามหลักสูตรที่กำหนดไว้ การสอนจึงเป็นองค์ประกอบที่สำคัญยิ่งของผลศึกษาที่จะส่งผลต่อผู้เรียน การสอนที่ดีหรือมีคุณภาพขึ้นอยู่กับบุคลิกภาพของผู้สอนแผนการสอนที่ดี โดยมีปัจจัยหลัก คือ จุดมุ่งหมายของการสอน วิธีสอน จิตวิทยา และสื่อการเรียน ซึ่งทำให้ผลการสอนดำเนินไปอย่างสมบูรณ์

วาสนา คุณาอภิสิทธิ์ (2539) ได้กล่าวถึงการสอนผลศึกษาไว้ว่า การสอนผลศึกษาเป็นการนำความรู้ และประสบการณ์ทั้งหมดที่มีอยู่ตั้งแต่วิชาพื้นฐานต่าง ๆ เช่น สรีรวิทยากายวิภาคศาสตร์ จิตวิทยา สังคมวิทยา วิชาชีพทางผลศึกษาต่าง ๆ ประวัติผลศึกษา ปรัชญาการจัดการและบริหารผลศึกษา มีการวิเคราะห์และสังเคราะห์ความรู้วิชาต่าง ๆ ทุกสาขา ทั้งนี้เพื่อนำมาประยุกต์ในการสอน และจัดดำเนินการ โปรแกรมผลศึกษาให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

Knapp and Leonhard (1968 อ้างถึงใน นิตยา กนิษฐ์, 2545) ได้ให้ความเห็นว่า การสอนวิชาผลศึกษาควรเน้นให้ผู้เรียนมีทักษะเกี่ยวกับการเคลื่อนไหว ซึ่งมีขั้นตอนและหลักการ ดังนี้

1. ผู้สอนต้องให้ผู้เรียนเกิดความคิดรวบยอดในลักษณะที่จะเรียน
2. สอนให้เกิดประสบการณ์ในทักษะใหม่ ๆ
3. วิเคราะห์รายละเอียดในการปฏิบัติ หรือแสดงท่าทางในลักษณะต่าง ๆ

4. ฝึกทักษะในส่วนที่ต้องการตามลำดับ
5. วิเคราะห์การแสดงท่าทางต่อเนื่องกันไป
6. แสดงทักษะรวมทั้งหมดให้เห็นอีกครั้งหนึ่ง
7. วิเคราะห์ท่าทางอีกครั้งหนึ่ง
8. ฝึกทักษะในส่วนที่ต้องการอีก
9. สาธิตและวิเคราะห์ทักษะทั้งหมดให้ผู้เรียนได้ปฏิบัติตามอย่างง่าย

จรวย แก่นวงษ์คำ (2529) เสนอว่าการสอนวิชาพลศึกษาให้สัมฤทธิ์ผลของจุดมุ่งหมาย จำเป็นจะต้องมีหลักเกณฑ์ในการดำเนินการสอน โดยอาศัยเทคนิคการสอนเป็นเกณฑ์ ตามลำดับ ดังนี้

1. ขั้นเตรียม
2. ขั้นสอน อธิบาย สาธิต
3. ขั้นปฏิบัติ
4. ขั้นใช้
5. ขั้นสรุปและสรุปปฏิบัติ

2.4 การสอนพลศึกษาที่ดีและมีประสิทธิภาพ

ฟอง เกิดแก้ว (2520) ได้กล่าวถึงครูพลศึกษาที่มีประสิทธิภาพไว้ดังนี้ คือ มีความกระตือรือร้น สนใจนักเรียน ร่าเริง ควบคุมตัวเองได้ มีอารมณ์ขัน ยอมรับความคิดของคนอื่น ยุติธรรม เห็นอกเห็นใจนักเรียน เป็นมิตร ช่วยนักเรียนในปัญหาส่วนตัว ให้คำยกย่องชมเชย กระตุ้นให้ทำความดี วางโครงการในการทำงาน กระตุ้นนักเรียนด้วยวิธีการและอุปกรณ์ ให้คำแนะนำที่ถูกต้อง ผ่อนหนักผ่อนเบาในการทำงาน และพยายามแก้ไขปัญหาฟันฝ่าอุปสรรค

วาสนา คุณาอภิสิทธิ์ (2539) ได้กล่าวถึงครูพลศึกษาที่มีประสิทธิภาพ ควรมีคุณสมบัติ ดังนี้

1. อุทิศตน
2. มีความรู้
3. มีบุคลิกภาพที่ดี
4. มีความมั่นคงทางอารมณ์
5. เข้าใจถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล

6. มีความเป็นผู้นำ
7. มีคุณสมบัติเฉพาะตัว ดังนี้
8. สุขภาพร่างกายสมบูรณ์แข็งแรง
9. ทำทาง การแต่งกายสะอาดเรียบร้อย กิริยาวาจาดี
10. น้ำเสียงเน้นเมื่อสำคัญ สอนกลุ่มใหญ่ ๆ ด้วยน้ำเสียงปกติ
11. บุคลิกภาพ มีสุขภาพดี
12. ความคิดสร้างสรรค์ มีความคิดริเริ่มดี
13. ร่วมมือ ให้ความร่วมมือกับหมู่คณะ
14. ความพอใจในการสอนและการทำงาน
15. อารมณ์ขัน รู้จักผ่อนคลายความตึงเครียด
16. ความสัมพันธ์เกี่ยวกับอาชีพ มีวุฒิภาวะ มีการตัดสินใจ

อินทรีรา บุญยาทร (2542) กล่าวว่า การสอนที่มีประสิทธิภาพ หมายถึงการสอนที่มีความเหมาะสมกับเนื้อหาทางวิชาการนั้น ๆ เป็นการสอนที่ช่วยให้ผู้เรียนได้รับความรู้ ความเข้าใจ เกิดทักษะ และเจตคติที่ดี ตลอดจนเกิดความพอใจในการเรียนรู้ นับเป็นรูปแบบการสอนที่มีประสิทธิภาพ

ถวิล มาตรฐาน (2542) กล่าวถึงคุณลักษณะของครูที่มีประสิทธิภาพ หมายถึง ครูที่สามารถสอนและอำนวยความสะดวกให้นักเรียนได้เจริญเติบโตด้วยตัวของเขาเอง และสามารถบูรณาการการพัฒนาในด้านต่าง ๆ ได้ ยังผลให้เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ (Total Person) โดยทั่วไป กำหนดตัวแปรในการวิเคราะห์ครูที่มีประสิทธิภาพ ดังนี้คุณลักษณะส่วนตัว เช่น เอาใจใส่ อาหาร เห็นใจผู้อื่น ออกทนนอกถื่น มีอารมณ์ขัน รู้จักควบคุมอารมณ์ มีการศึกษาที่ดี มีทักษะสื่อความหมาย มีความคิดสร้างสรรค์ สุขภาพอนามัยและบุคลิกภาพดี มีความสามารถวางแผน การเป็นผู้นำ มีความเด็ดขาด ยืดหยุ่น และปรับตัว ถ่อมตน มีความรับผิดชอบ ซื่อสัตย์ มีความกระตือรือร้นการเข้าใจและรู้จักตนเอง มีวิจรณ์ญาณและมโนทัศน์ในทางสร้างสรรค์ มีเจตคติที่จะร่วมมือกับคนอื่นมากกว่าแยกตนเอง ไม่ย่อท้อ ไว้วางใจผู้ร่วมงาน เป็นบุคคลน่าคบ มองเห็นว่าตนเองมีคุณค่าการเข้าใจและรู้จักคนอื่น มีความกระหายที่จะติดต่อร่วมมือประสานงานกับผู้อื่นเข้าใจธรรมชาติของบุคคล มีความสามารถในการทำงานร่วมกับกลุ่มความเหมาะสมในวิชาชีพครู เป็นแบบอย่างที่ดีการจัดกระบวนการเรียนการสอนและความสามารถในการสื่อความหมายไปยังผู้เรียน

2.5 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.5.1 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องในประเทศ

สามารถ แสงน้อย (2545 : บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่องความคิดเห็นของนักศึกษาสถาบันราชภัฏสวนสุนันทาที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนวิชากิจกรรมพลศึกษา จุดมุ่งหมายเพื่อทราบความคิดเห็นของนักศึกษาสถาบันราชภัฏสวนสุนันทาที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนวิชากิจกรรมพลศึกษากลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาชายและหญิงชั้นปีที่ 1 - 4 ปีการศึกษา 2545 จำนวน 400 คน มีเพศชาย 200 คน เพศหญิง 200 คน ผลการวิจัยพบว่า

1. ความคิดเห็นเกี่ยวกับการเลือกเรียนกิจกรรมพลศึกษาของนักศึกษาสถาบันราชภัฏสวนสุนันทา มีความคิดเห็นว่าการเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้เลือกเรียนตามความสนใจ อยู่ในระดับมากที่สุด ทั้งนักศึกษาชาย-หญิง และทุกระดับชั้นปี ด้านกิจกรรมที่สนใจนั้น นักศึกษาชายเลือกแบดมินตันมากที่สุด (ร้อยละ 60.50) รองลงมา คือ ฟุตบอล (ร้อยละ 50.50) นักศึกษาหญิงเลือกแบดมินตันมากที่สุด (ร้อยละ 46.50) รองลงมา คือ แอโรบิคแดนซ์ (ร้อยละ 39.50)

2. ความคิดเห็นในด้านความสำคัญและประโยชน์ที่ได้จากการเรียนกิจกรรมพลศึกษาพบว่า

2.1 นักศึกษาชายเห็นว่าสามารถช่วยพัฒนาสมรรถภาพทางกายมากที่สุด (ร้อยละ 64.50) รองลงมา คือ กิจกรรมพลศึกษาช่วยให้ผ่อนคลายความตึงเครียดทางด้านร่างกายและจิตใจ (ร้อยละ 62.00)

2.2 นักศึกษาหญิงเห็นว่า กิจกรรมพลศึกษาช่วยให้ผ่อนคลายความตึงเครียดทางด้านร่างกายและจิตใจ (ร้อยละ 47.00) รองลงมา คือ สามารถช่วยพัฒนาสมรรถภาพทางกายมากที่สุด (ร้อยละ 43.50)

3. ความคิดเห็นด้านสถานที่ อุปกรณ์ และสิ่งอำนวยความสะดวก

3.1 นักศึกษาชายเห็นว่าอุปกรณ์กีฬาควรได้รับการบำรุงรักษาให้อยู่ในสภาพดีเสมอมากที่สุด (ร้อยละ 68.50) รองลงมา คือ ควรจัดเตรียมสนามและสิ่งอำนวยความสะดวกให้พร้อมก่อนเรียน (ร้อยละ 67.50)

3.2 นักศึกษาหญิงเห็นว่าควรจัดเตรียมสนามและสิ่งอำนวยความสะดวกให้พร้อมก่อนเรียนมากที่สุด (ร้อยละ 69.00) รองลงมา คือ อุปกรณ์กีฬาควรได้รับการบำรุงรักษาให้อยู่ในสภาพดีเสมอ (ร้อยละ 65.50)

4. ความคิดเห็นด้านบริการและวิชาการ

4.1 นักศึกษาชายเห็นว่าควรจัดให้มีเจ้าหน้าที่บริการเบิกยืมอุปกรณ์กีฬามากที่สุด(ร้อยละ 61.50) รองลงมา คือ ควรเชิญวิทยากรภายนอกที่มีความสามารถ ด้านกิจกรรมกีฬามาสอนเป็นครั้งคราว (ร้อยละ 47.00)

4.2 นักศึกษาหญิงเห็นว่าสามารถนำกิจกรรมพลศึกษาไปใช้ในเวลาว่างให้เกิดประโยชน์ต่อตนเองและสังคมได้มากที่สุด (ร้อยละ 48.00) รองลงมา คือ สถาบันควรจัดให้มีเจ้าหน้าที่บริการเบิกยืมอุปกรณ์กีฬา (ร้อยละ 44.50)

เทวัญ ถนอมพันธ์. (2545 : บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่องความคิดเห็นต่อการเรียนการสอนวิชาพลศึกษาของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ในจังหวัดศรีสะเกษ จุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาความคิดเห็นต่อการเรียนการสอนวิชาพลศึกษาของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ในจังหวัดศรีสะเกษ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้เป็นนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นของโรงเรียนขนาดใหญ่ สังกัดกรมสามัญ จังหวัดศรีสะเกษ ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2544 จำนวน 400 คน ผลการวิจัยพบว่า

1. นักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น มีความคิดเห็นต่อการเรียนการสอนวิชาพลศึกษา ด้านหลักสูตรและเนื้อหาวิชาพลศึกษาอยู่ในระดับเห็นด้วย
2. นักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น มีความคิดเห็นต่อการเรียนการสอนวิชาพลศึกษา ด้านบุคลิกลักษณะของผู้สอนวิชาพลศึกษาอยู่ในระดับเห็นด้วย
3. นักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น มีความคิดเห็นต่อการเรียนการสอนวิชาพลศึกษา ด้านการจัดวัสดุ อุปกรณ์ และสิ่งอำนวยความสะดวกอยู่ในระดับเห็นด้วย
4. นักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น มีความคิดเห็นต่อการเรียนการสอนวิชาพลศึกษา ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน การวัดและการประเมินผลวิชาพลศึกษาอยู่ในระดับเห็นด้วย

ประสิทธิ์ ผลพฤษยา. (2546 : บทคัดย่อ) ความคิดเห็นของนิสิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒที่มีต่อการเรียนการสอนวิชากิจกรรมพลศึกษา ปีการศึกษา 2545. ผลการวิจัยพบว่า

1. ความคิดเห็นของนิสิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ที่มีต่อการเรียนการสอนวิชา กิจกรรมพลศึกษา อยู่ในระดับเห็นด้วยมาก เห็นด้วยปานกลาง และเห็นด้วยมากที่สุด โดยคิดเป็นร้อยละ 64.0 , 35.1 และ 0.9 ตามลำดับ และเมื่อพิจารณารายด้านพบว่าความคิดเห็นของนิสิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ที่มีต่อการเรียนการสอน ด้านครูผู้สอน และด้านการวัดผลและ

ประเมินผล ส่วนใหญ่อยู่ในระดับเห็นด้วยมาก โดยคิดเป็นร้อยละ 68.6 , 64.6 , 62.3 และ 69.4 ตามลำดับ ส่วนด้านหลักสูตร และด้านอุปกรณ์และสถานที่นั้นส่วนใหญ่อยู่ในระดับเห็นด้วยปานกลาง โดยคิดเป็นร้อยละ 64.9 และ 58.6 ตามลำดับ

2. ความคิดเห็นของนิสิตชายกับนิสิตหญิงมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ที่มีต่อการเรียนการสอนวิชากิจกรรมพลศึกษาไม่แตกต่างกัน

3. ความคิดเห็นของนิสิตระหว่างกลุ่มวิชาวิทยาศาสตร์สุขภาพกับกลุ่มวิชาสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ที่มีต่อการเรียนการสอนวิชากิจกรรมพลศึกษาไม่แตกต่างกัน

4. ความคิดเห็นของนิสิตชายระหว่างกลุ่มวิชาวิทยาศาสตร์สุขภาพกับกลุ่มวิชาสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ที่มีต่อการเรียนการสอนวิชากิจกรรมพลศึกษาไม่แตกต่างกัน

5. ความคิดเห็นของนิสิตหญิงระหว่างกลุ่มวิชาวิทยาศาสตร์สุขภาพกับกลุ่มวิชาสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ที่มีต่อการเรียนการสอนวิชากิจกรรมพลศึกษาไม่แตกต่างกัน

ยงยุทธ อินทร์จันทร์ (2547 : บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่องความคิดเห็นของนักศึกษามหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ ที่มีต่อการเรียนการสอนวิชาสุขภาพพลานามัยกับการพัฒนาคุณภาพชีวิต ผลการวิจัยพบว่านักศึกษามหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติมีความคิดเห็นต่อการเรียนการสอนวิชาสุขภาพพลานามัยกับการพัฒนาคุณภาพชีวิตดังนี้

1. ด้านจุดมุ่งหมายวิชาสุขภาพพลานามัยกับการพัฒนาคุณภาพชีวิต นักศึกษามีความคิดเห็นอยู่ในระดับเห็นด้วยมาก คิดเป็นร้อยละ 47.40 แยกตามเพศชาย คิดเป็นร้อยละ 41.56 หญิงคิดเป็นร้อยละ 48.98 แยกตามชั้นปี ชั้นปีที่ 2 คิดเป็นร้อยละ 47.31 ชั้นปีที่ 3 คิดเป็นร้อยละ 74.55 ชั้นปีที่ 4 คิดเป็นร้อยละ 47.40 แยกตามกลุ่มสาขา กลุ่มสาขาสังคมศาสตร์ คิดเป็นร้อยละ 44.58 กลุ่มสาขาวิทยาศาสตร์สุขภาพ คิดเป็นร้อยละ 50.26

2. ด้านหลักสูตร เนื้อหาวิชา การจัดการเรียนการสอน การวัดผลและประเมินผลวิชาสุขภาพพลานามัยกับการพัฒนาคุณภาพชีวิต นักศึกษามีความคิดเห็นอยู่ในระดับเห็นด้วยมาก คิดเป็นร้อยละ 43.69 แยกตามเพศ ชายคิดเป็นร้อยละ 41.86 หญิงคิดเป็นร้อยละ 44.18 แยกตามชั้นปี ชั้นปีที่ 2 คิดเป็นร้อยละ 44.73 ชั้นปีที่ 3 คิดเป็นร้อยละ 42.73 ชั้นปีที่ 4 คิดเป็นร้อยละ 43.00 แยก

ตามกลุ่มสาขา กลุ่มสาขาสังคมศาสตร์ คิดเป็นร้อยละ 41.53 กลุ่มสาขาวิทยาศาสตร์สุขภาพ คิดเป็นร้อยละ 45.87

3. ด้านอาจารย์ผู้สอนวิชาสุขภาพพลานามัยกับการพัฒนาคุณภาพชีวิต นักศึกษามีความคิดเห็นอยู่ในระดับเห็นด้วยมาก คิดเป็นร้อยละ 45.33 แยกตามเพศ ชายคิดเป็นร้อยละ 41.15 หญิงคิดเป็นร้อยละ 46.46 แยกตามชั้นปี ชั้นปีที่ 2 คิดเป็นร้อยละ 43.51 ชั้นปีที่ 3 คิดเป็นร้อยละ 44.80 ชั้นปีที่ 4 คิดเป็นร้อยละ 48.82 แยกตามกลุ่มสาขา กลุ่มสาขาสังคมศาสตร์ คิดเป็นร้อยละ 45.96 กลุ่มสาขาวิทยาศาสตร์สุขภาพ คิดเป็นร้อยละ 44.70

4. ด้านการบริการและการจัดการวัสดุอุปกรณ์และสิ่งอำนวยความสะดวกทางกีฬาวิชาสุขภาพพลานามัยกับการพัฒนาคุณภาพชีวิต นักศึกษามีความคิดเห็นอยู่ในระดับเห็นด้วยมาก คิดเป็นร้อยละ 41.17 แยกตามเพศ ชายคิดเป็นร้อยละ 38.00 หญิงคิดเป็นร้อยละ 42.02 แยกตามชั้นปี ชั้นปีที่ 2 คิดเป็นร้อยละ 41.13 ชั้นปีที่ 4 คิดเป็นร้อยละ 45.36 แยกตามกลุ่มสาขา กลุ่มสาขาสังคมศาสตร์ คิดเป็นร้อยละ 40.89 กลุ่มสาขาวิทยาศาสตร์สุขภาพ คิดเป็นร้อยละ 41.44 แต่นักศึกษาชั้นปีที่ 3 มีความคิดเห็นระดับเห็นด้วยมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 37.15

2.5.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องในต่างประเทศ

แนนซี (Nancy, 1992 : 3857 – A) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การศึกษาความเข้าใจในการใช้หลักสูตรพลศึกษาในชีวิตจริงของครูพลศึกษา ความมุ่งหมายในการวิจัย เพื่อสำรวจความหมายของการนำหลักสูตรใหม่ไปใช้ของครูพลศึกษาในโรงเรียนมัธยมศึกษา วิธีการศึกษาดำเนินการ โดยการสังเคราะห์เอกสาร วารสาร บทความ สังเกตการสอน การสนทนา สัมภาษณ์ และการวิจารณ์ด้วยเหตุผล ทั้งนี้เพื่อจะอธิบาย แจกแจงพฤติกรรมและกิจกรรมต่างๆ ในรายละเอียดของครูผู้ใช้หลักสูตรโดยตรง โดยทำการศึกษา 2 เรื่อง คือ ความรู้สึกของครูพลศึกษาที่มีต่อหลักสูตรใหม่ของตนเองเกี่ยวข้องอยู่ ความรู้สึกที่เด่นชัด ได้แก่ ความพอใจ ความภูมิใจ ความเหนื่อยล้า ความคับข้องใจ ความไม่มีอำนาจ และความฝันที่อยากจะได้โลกที่สมบูรณ์ที่สุด และการศึกษาความสัมพันธ์ของครูผู้สอนวิชาพลศึกษา กับผู้บริหาร ครูแนะแนว เพื่อนร่วมงาน นักเรียนและผู้ปกครอง นอกจากนี้ได้ยังศึกษาถึงความสัมพันธ์ของครูพลศึกษาที่มีต่อหลักสูตรใหม่กระบวนการนำหลักสูตรใหม่ไปใช้ ผลการวิจัยพบว่า ครูพลศึกษามีความต้องการในการช่วยเหลือและสนับสนุนอย่างต่อเนื่อง ต้องการให้มีผลย้อนกลับ ต้องการความมั่นใจตลอดเวลาในกระบวนการใช้หลักสูตร นอกจากนี้ยังมีข้อเสนอแนะเพิ่มเติมว่า บุคคลที่เกี่ยวข้องกับการนำหลักสูตรไปใช้ควรฟังเสียงของครูผู้สอนบ้างเพราะสิ่งที่ครูต้องการได้แก่ การยอมรับนับถือ การมีอิสระและเสถียรภาพในการทำงาน ตลอดจนต้องการเวลาและการสนับสนุน

โฮลบลูค (Holbrook. 1993: 2375-A) ได้ศึกษาเรื่องความต้องการเร่งด่วนและการกำหนดแผนเพื่อจัดตั้งอำนาจความสะดวกในการส่งเสริมสุขภาพการเรียนรู้พลศึกษานันทนาการ และโปรแกรมการแข่งขันกีฬา โดยส่งแบบสอบถามไปยังกลุ่มตัวอย่างจำนวน 94 คน แบ่งออกเป็น 3 กลุ่ม ประกอบด้วย ผู้บริหารสถาบัน ผู้อำนวยการสำนักธุรกิจและสถาปนิก ผลการวิจัยพบว่า คณะกรรมการวางแผนของสถาปนิกจะต้องศึกษาในรายละเอียดเพื่อกำหนดแบบตั้งอำนาจความสะดวกได้อย่างถูกต้อง จัดเพิ่มงบประมาณเพื่อซ่อมแซมสิ่งอำนวยความสะดวก จัดตั้งศูนย์บริการเพื่อประโยชน์สำหรับการบำรุงรักษาที่ได้ประสิทธิภาพควรร่วมกันดำเนินการตั้งแต่การวางแผนและการวิจัยเพื่อศึกษาแนวทางในอนาคตเป็นสิ่งจำเป็นเพื่อประสิทธิผลในการวางแผนและการดำเนินการ

เลย์ฟิลด์ (Layfield. 1995: 128A) ได้ทำการวิจัยเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างขนาดของชั้นเรียนและความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อวิชาพลศึกษาของนักเรียนเกรด 8 จุดมุ่งหมายการวิจัยเพื่อศึกษาถึงความสัมพันธ์ระหว่างขนาดชั้นเรียน และความคิดเห็นที่มีต่อวิชาพลศึกษาของนักเรียนเกรด 8 ผลการวิจัย พบว่า ขนาดของห้องเรียน เพศของนักเรียนในห้องเรียนเล็ก ๆ มีปฏิสัมพันธ์มากกว่าห้องเรียนขนาดใหญ่ นอกจากนี้ยังพบว่านักเรียนหญิงมีความคิดเห็นที่ดีต่อวิชาพลศึกษาสูงกว่านักเรียนชาย

เบรน (Brian.1997 : 2939 – A) ได้ศึกษาผลกระทบของการมีส่วนร่วมภายใต้การให้คำแนะนำในการทำแบบฝึกหัดอย่างหลากหลาย และกิจกรรมการใช้เวลาว่างในทัศนคติทางกายภาพตามหลักสูตรนักเรียนระดับวิทยาลัย โดยใช้กลุ่มตัวอย่างจากนักเรียนอาสาสมัครจากการเรียน 7 กลุ่ม นักเรียนชายจำนวน 53 คน นักเรียนหญิงจำนวน 59 คน และใช้แบบวัดทัศนคติของเคนยอน (Kenyon) ผลศึกษาพบว่า การมีส่วนร่วมในเวลาว่างกับทัศนคติไม่มีผลกระทบต่อองค์ประกอบของกลุ่ม และทัศนคติของนักเรียนแรกเริ่มซึ่งได้ลงทะเบียนในหลักสูตรทั้ง 8 ชนิดด้วยกัน โดยไม่มีผลในทางแตกต่างแต่อย่างใด

วิกกี (Vicki. 1997: 5098 - A) ได้ศึกษาผลกระทบต่อความยินดีของชั้นเรียนในเรื่องทัศนคติที่มีต่อกิจกรรมสมรรถภาพ โดยใช้กลุ่มตัวอย่างจากอาสาสมัครกลุ่มการเรียน นักเรียนหญิง 105 คน นักเรียนชาย 63 คน และใช้แบบวัดทัศนคติเกี่ยวกับกายภาพจำนวน 12 หัวข้อ ผลการศึกษาพบว่าในหัวข้อของการศึกษานักเรียนเกิดการเรียนรู้ ฟังพอใจในความรู้เกี่ยวกับสุขอนามัย และกิจกรรมเกี่ยวกับสมรรถภาพ รวมทั้งให้พวกเขาได้มองเห็นสิ่งใหม่ เพื่อฝึกทักษะให้มีชีวิตยืนยาว

คิม (Kim. 1997 : 5097 – A) ได้ศึกษาทัศนคติเกี่ยวกับการฝึกฝนสมรรถภาพของนักการศึกษาในระดับมัธยมศึกษาในการจัดตั้งการศึกษาแบบผสม โดยใช้กลุ่มตัวอย่างจากครูชาย 82 คน และครูหญิง 100 คนที่มีส่วนในการสอนพลศึกษากับนักเรียนระดับเกรด 6 ทั้ง 8 แห่งในแถบตะวันตกตอนกลาง และใช้แบบสอบถามทัศนคติของนักการศึกษาต่อสมรรถภาพในการสอนรายบุคคลผลการศึกษาพบว่า การศึกษามีได้สนับสนุนทฤษฎีของการกระทำตามเหตุผลแม้ว่าจะเป็น การกำหนดที่นักการศึกษาสมรรถภาพระดับมัธยมจะชื่นชอบ ครูเกิดความพึงพอใจน้อยต่อเด็กที่ขาดความสามารถ การวิเคราะห์การปรับสภาพตามระดับของนักเรียนที่ขาดความสามารถในด้านพลศึกษาอย่างมีความหมายที่แตกต่างกว่าเกณฑ์การตัดสินใจรายละเอียดของการบริหาร และองค์ประกอบที่เป็นผลกระทบ

พาตรีเซีย (Patricia. 1998: 3062 - A) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนสมรรถภาพของนักเรียนระดับ 6 กับทัศนคติของผู้ปกครองที่มีต่อกิจกรรมทางกายภาพโดยใช้กลุ่มตัวอย่างจากนักเรียนหญิง นักเรียนชายระดับ 6 จำนวน 194 คน ผู้ปกครอง 1 ใน 2 และใช้แบบทดสอบ 2 แบบ คือ แบบผลการวิจัยของสถาบันเรีกฟิตเนสแกรม 1987 และทางกายภาพผลการศึกษาพบว่า การเปรียบเทียบระหว่างคะแนนมีผลปานกลาง ทัศนคติของพ่อแม่ที่มีต่อมุมมองทั้ง 6 ของกิจกรรมทางกายภาพ และความหมายคะแนนในระดับเกรด 6 ที่ได้เสนอแนะไว้ไม่เป็นไปทางสถิติ ความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติของผู้ปกครองที่มีต่อกิจกรรมทางกายภาพ มีระดับความพอดีในการทำงานของนักเรียนเกรด 6

สโตกเกอร์ (Stoker. 1999 : 37A) ได้ทำการวิจัยเรื่องหลักสูตรพลศึกษา และสุขศึกษา เรื่องการศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนมัธยมศึกษาต่อการเรียนแบบร่วมมือ จุดมุ่งหมายการวิจัยเพื่อเป็นการศึกษาถึงหลักสูตรพลศึกษาและสุขศึกษาที่นำมาใช้ประกอบการสอนแบบร่วมมือ การศึกษานี้ ได้ศึกษากับนักเรียนเกรด 7 ในชั้นเรียนสุขศึกษาที่ใช้ หลักสูตรสุขศึกษาใน 6 สัปดาห์ โดยมุ่งเน้น ศึกษาถึงความสัมพันธ์ในด้านกิจกรรมการสอนปฏิบัติกิจกรรมทางพลศึกษาผลการวิจัยพบว่า เจตคติของนักเรียนที่มีต่อพลศึกษามีเพิ่มสูงขึ้น หลังจากการมีการเพิ่มหลักสูตรสุขศึกษาที่มีความสำคัญต่อ กิจกรรมต่าง ๆ นอกจากนี้ยังค้นพบว่าวิชาสุขศึกษามีประโยชน์ต่อสุขภาพและช่วยให้นักเรียนมีเจตคติที่ดีต่อวิถีชีวิตที่กระตือรือร้น